

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Протоперей Ив. Гошевъ.

Трѣбва да се подкрепи и насърди свещенството.

II.

Надъ мрачната нѣша действителностъ (която ние съзираме прѣди всичко въ духовната тъмнота) искрятъ двѣ голѣми надежди: *църквата и учителството*. Ако тѣзи двѣ сили работѣха тъй както трѣбва и то ржка за ржка, нашата действителностъ безспорно не би била такава, каквато е днесъ. Българското учителство се бѣше увлѣкло въ материализмъ, социализмъ и комунизмъ, увлѣчение, което слава Богу, вече е почти превъзмогнато. Българскиятъ народенъ пастиръ въ болшинството си осъзна недостатъчно образованъ злѣ възнаградень. Ние ще спремъ тукъ върху българския пастиръ, като единъ отъ носителитѣ на духовна култура на народа.

Мина епохата, когато народното ни духовенство изнесе на пълнотѣ си борбата за свѣтъ, яване и пробуждане народа на новъ самостоенъ и свободенъ животъ. Нови времена дойдоха. Нова култура и друштво образование се настаниха въ отечеството ни. Учителството се подмлади и освѣжи съ нови сили. Духовенството, обаче, биде за дълги години оставено въ работа за духовното благо на родината ни, то би дало, безспорно, много повече, ако не тѣнѣше само въ мизерия. Днесъ при наличността на двѣ училища въ духовници по селата, при наличността и на двѣ семинарии, подготвящи достоенъ кадаръ за градски свещеници, както напоследъкъ и при наличността на новия ни богословски факултетъ—кадарътъ отъ свършено образовани пастори бързо ще се попълни съ прѣсни сили, обновителенъ процесъ, който вече е въ своя разгаръ и почва да дава реални резултати. Независимо отъ това, нашето старосвещенство упорито се самообразова; то изнемогваще съ нищожното си възнаграждение, ежемѣсечно дѣли отъ залака си за книги и списания. Въпрѣки тѣзи отъ радни факти, нашето свещенство, което устойчиво работи за християнизирание на народа,

се вижда, спънатъ. То мизерствува. То иска да работи надъ себе си, то иска да четъ, да следи литературата; то иска да работи съ слово и перо; то тукъ-таме почва да се проявява и съ опити за научна работа. То иска да се изкубне отъ атмосферата на „грижитѣ за насѣщия хлѣбъ“, за да понесе смѣло духовния факелъ срѣдъ жадуващия за духовна храна народъ.

Ние не знаемъ въ каква форма, отъ кжде, какъ и съ какво държавата днесъ може да се притече на помощъ на това прѣсно и свѣжо движение за духовна обнова на народа ни, но пишемъ тѣзи редове съ вѣрота, че българскиятъ държавникъ ще направи усилия да подкрѣпи българското свещенство. Не затуй, че то само заслужава това, колкото затуй, че интереситѣ на народа ни налагатъ това движение, този подемъ срѣди българското свещенство, да не бждатъ сломени отъ тежкия чукъ на жестоката дѣйствителностъ. Нѣкакъ криво става на идейния работникъ, тжга го обладава, когато вижда, че нужда отъ него се чувствува само, когато подзменитѣ бучения на морална гангрена, човѣшка злоба и ко равосърдечие избиятъ въ стихийни пожари, кръвнини и раздрусвания. Народътъ ни прѣживѣ тежки дни. Дано поне тѣхниятъ споменъ подтикне и онѣзи, които до сега сж били равнодушни, та съ обща воля се създадатъ усилия за по-голѣма народна добротестина. Защото нека не се забравя, че не хлѣбътъ, а *доброто* е, което крѣпи и споява хората за творчески социаленъ животъ. Ако това „добро“ (а за насъ то се корени въ „вѣрата въ Бога“) само за една нощъ би изчезнало и зъ живота, хората биха се веднага самоунищожили единъ другиго, а особено сега—когато голѣмитѣ технически постижения могатъ да помогнатъ на човѣка да стане страшенъ разрушителъ, ако се още не блѣщѣше въ душата му повече или по-малко искрата на вѣрата въ Бога.

Д-ръ Н. Ил. Бѣсковъ.

Влиянието на мъглата върху нашето здраве.

На мъглата обикновенно се гледа само като на влага въ въздуха. Въ сжщностъ обаче мъглата прѣдставлява отъ себе си много по сложнo явление, което още по-вече се усложнява, когато трѣбва да бжде разгледано и по отношение на човѣшкото здраве.

Нека прѣди всичко видимъ какво нѣщо прѣдставлява мъглата отъ физическа гледна точка.

Както много тѣла иматъ способностъ да поглѣщатъ водата въ себе си, а сжщо така, както и самата вода има способностъ да разтопява въ себе си известни соли и остатъка имъ да оставя въ отайка, което показва, че водата се е наситила съ тая соль, или пъкъ водата престава да се попива отъ дадено тѣло, така сжщо и въздуха има способностъ да поглѣща въ себе си известно количество вода въ видъ на водни пари. Тая паропоглѣщателна способностъ на въздуха е толкова по-голѣма, колкото въздуха е по горещъ и толкова по малка, колкото е по-голѣмо барометрическото налягане на въздуха. При едни и сжщи барометрически условия, което се случва много често или съ слаба разлика, ако вземемъ въздуха въ една и сжща стая лѣтно време и зимѣ и почнемъ да изпаряваме въ него вода, ще видимъ, че ако зиме е достатъчно да прѣвърнемъ въ пара само едно котле вода, за да изпълнимъ въздуха въ цѣлата стая съ пара, то лѣтно време двойно и тройно количество по-вече вода изпарена не въ сѣстоение даже да образува и следи отъ пари въ въздуха. Което показва, че зимно време е нужно по малко количество вода въ видъ на пара, за да насати единъ и сжщъ обемъ въздухъ и да даде отайка—т. е. видима пара въ въздуха, а лѣтно време много по-вече. Ето защо, лѣтно време парата щомъ излезе отъ комина на локомотива се разтваря, поглѣща и губи изъ въздуха, а зимно време се образува гъстъ облакъ мъгла, която дълго лежи надъ земята. Сжщо тъй мнозина, може би,

сж забѣлѣзвали по нѣкога зимно време пара надъ нѣкое незамръзнало мѣсто край рѣка или езеро. И наивнитѣ наричатъ тия мѣста топлици, макаръ никаква топлина да нѣма тамъ. Само че понеже водата въ тия тѣста, като току ще изврѣла изъ земята се намира при една температура малко по-висока отъ оная на въздуха, а именно около 5—10° надъ нулата, вслѣдствие на което, водата като изпуска своитѣ пари въ въздуха, чиято паропоглѣщателна способностъ зимѣ е много по-малка отъ лѣтѣ, вслѣдствие на което той се насища и образува видима пара, мъгла. А като се знае, че паропоглѣщателната способностъ е толкова по малка, колкото е по голѣмо барометрическото налягане, то ясно става защо зимно време при една и сжща температура мъглата ту се разпилява, ту се появява.

Въ първия случай това показва, че барометрическото налягане се е намалило, а въ втория случай се е увеличило. А при едно и сжщо барометрическо налягане щомъ слънцето пекне и мъглата се изгубва, защото въздуха увеличилъ своята паропоглѣщателна способностъ.

П. Новъ—учитель.

Българската църква.

I.

За възраждането на българския народъ църквата игра видна роля. Затова нѣма да бжде пресилено казано, че свободата на отечеството ни изгрѣ първо отъ скромнитѣ куполи на нашата църква.

Свещеникътъ въ миналото е не само носителъ на великия Христовъ моралъ, но и такъвъ на общественни и социални идеали. Съ удивителенъ стоицизмъ и забележително саможертвуване той изнася народнитѣ тежнениа, като и съ кръвта си дори чертае контуритѣ на свободата ни.

Предъ тѣзи, исторически заслуги на църквата ни, която винаги е била *далечъ* отъ неджитѣ на католицизма, се кланятъ не само добритѣ наши християни, но дори и атеиститѣ, както и всички учени около спора на религиознитѣ догми и теорията на еволюцията.

Наистина, следъ освобождението църквата остана въ много стѣсненъ обектъ на дейностъ,—да обслужва религиознитѣ интереси на населението. А развититѣ се партизански борби около управлението на младата държава до голкова поглѣщаха общественитѣ сили, че църквата ни остана въ сѣнка. Обществото не се интересувахе отъ дейността й. Нѣщо по-вече. Да хулишъ църквата, свещеницитѣ и въобще религията—се смѣташе въ известни кръгове на младежта дори като признанъ за „голѣма начетностъ“ и неоспоримъ атестатъ за „модеренъ съвременникъ“.

Затова съвсемъ не е чудно, че нашитѣ църкви, особено по селата, сж останали толкова занемарени и неуредени. А до като сж въ това сѣстоение, тѣ не могатъ да изпълняватъ онѣзи особени задачи, които имъ се възлагатъ за постигане днесъ, въ времето на разлагането ни като народъ: да будятъ нравствени сили у обезвѣреня българинъ, да развиватъ любовъ и миръ въ душитѣ на озлобени и озвѣрени християни, да служатъ като съединително звено на всички нравствени и национални добродетели всредъ широкитѣ народни маси.

А до като голѣма частъ отъ народа живѣе подъ знака на църквата и християнското мировѣзрение, мислимъ, че дългъ се налага на всѣки българинъ да се интересува отъ живота й.

Защото църквата действа облагородяюще върху душитѣ не само съ догмитѣ и проповѣдитѣ си, а когато тя прѣдставлява и храмъ на изкуствата: архитектура, живопись и вокална музика, чрезъ които се разтварятъ вратитѣ на единъ свършенъ и възвишенъ миръ за богомолцитѣ.

Храмътъ по своето величие и архитектура трѣбва да отговаря на идеята за възвишеното Христово учение и да изразява още по-възвишена красота. Съ други думи, покрай символическото си значение, храмътъ трѣбва да бжде сжщевременно не надминатъ паметникъ на красотата въ дадено селище,—фокусъ за естетическата наслада и възпитание. Защото, знае се, че очитѣ на голѣма частъ, особено отъ селското население, угасватъ подъ първата и последна усмивка само на църквата по силата по своето

характеръ. Иоан. 13, 14; Мат. 20, 28), тѣ сж го издигнали до степенъ на законъ, като се придържатъ о буквата и формата и игнорирватъ духа. Не е чудно, че адвентиститѣ въ своето послушание спрѣмо рит уалнитѣ старо-еврейски обичаи се въздържатъ отъ нѣкои храни, отвръщаватъ се отъ свинско месо и сж привърженици на вегетарианството. Последното на никого не се забранява, напротивъ, дори по това се познава правовѣрието у тѣхъ.

Трѣбва да се забележи и тоя курioзъ, че тия „светии отъ последнитѣ дни“ притежаватъ вегетариански ф а б р и к и за

Адвентиститѣ.

Продължение отъ брой 16.

3. Друго едно заблуждение на адвентиститѣ сжботариани е *учението имъ за сѣнѣтъ на душата следъ смъртъта и за унищожението на безбожницитѣ*. И двѣтѣ тия учения сж общи на природната съ тѣхъ секта, тъй нареченото „Интернационално дружение на сериознитѣ изследователи на Библията“. Споредъ адвентиститѣ, душата следъ тѣлесната смъртъта изпада въ единъ видъ съзнателенъ сѣнъ. За доказателство на това свое твърдение адвентиститѣ прибѣгватъ до всички

ония мѣста отъ Св. Писание, кждето за смъртъта се говори като за единъ сѣнъ. Но на всѣки добъръ познавачъ на Библията е известно, че думата „сѣнъ“ употребена въ смисълъ на смъртъта изразява само гробната почивка на плътта. До колко малко библейско основание има твърдението за „сѣнъ на душата“ на ветхозаветна почва. се вижда твърде нагледно отъ мѣстото Исая 14 гл. 9 ст. Но решающе значение, това трѣбва добре да се подчертае, за нашето знание по въпроситѣ за загробния животъ иматъ думитѣ на Ис. Христа и апостолитѣ. Нашитѣ християнски очаквания

за онзи свѣтъ не трѣбва да се свеждатъ до едни мечтания, а трѣбва да сж едно твърдо опование въ Христа. И тукъ двояко се очертáva сжщността на въпроса: 1-во, Исусъ е считалъ общението съ своитѣ за продължително, неприкжсвано отъ смъртъта (Иоан. 11 25; 5, 21; у Него никжде не се среща представата за сѣнъ на душата въ адвентистически смисълъ (Марк. 12 гл. 18 27 ст., особно 26 ст. Иоан; 8, 56; Марк. 9, 4 ст.) Такава прѣдстава за смъртъта, както учатъ адвентиститѣ, не се среща и у апостолитѣ (сравн. Римл. 14, 7—9; 2 Кор. 5, 3; Фил. 1, 23; 1 Петр. 3, 10; 4, 6; Евр., 12, 23;

Апок. 6, 6; 7, 9; 14, 13). — 2-ро, Убеждението на Исуса и на апостолитѣ е било това, че съ смъртъта настѣпва Божиятъ сждъ надъ сждбата на душата (Лук. 16, 19—31; 23, 43). Колко сериозно трѣбва да се гледа на тая вѣра се вижда отъ думитѣ на Господа въ Марк. 9, 43; 9, 47; Мат. 13, 42 25, 46, сжщо и въ Римъ 2, 6; 2 Тесал. 1, 6; Евр. 6, 2; 10, 27; Апок. 14, 11; 20, 14.

Заедно съ баптиститѣ и адвентиститѣ отричатъ крѣщаването на децата. Една особеностъ на тѣхния культъ е миенето на краката. Тоя ориенталски обичай, който у Исуса Христа има само символически

социално положение мнозина нѣматъ възможностъ презъ цѣлия си животъ да се наслаждатъ отъ архитектурния напредѣкъ на голѣмитѣ градове.

Но на иконостаса и по вжтрешнитѣ стени на църквата е изобразена старата и нова църковна история чрезъ картини — икони. И колкото тѣ сж дѣло на велики художници, толкова по-вече сж разбираеми въ библейска смисълъ и за най-наивния християнинъ, отъ друга страна — художественитѣ църковни картини чрезъ живостта и изразителността си ярко и силно излъчватъ благочестието и светостта на библейското лице, въ образа на което се оглежда суетната дѣлничностъ и порочностъ на богомолца. По тѣкъвъ начинъ художествената икона подига моралното самочувствие на хората, засилва волята имъ за борба противъ неджитѣ на характера. Общо казано, черковната художествена картина (икона) галерия засилва религиозното чувство и изостра естетическата наслада, като укрепва сжщевременно инстинкта у човѣка да дири красотата и правда всѣкога и всѣкъжде. А стане ли веднажъ красотата култъ въ нашия животъ, безпорно, ние сме вече далечъ отъ низкото, скверното, егоистичното и лъжата, и заживяваме съ възторга на любовта къмъ човѣка, мира и Бога.

Уви, нашитѣ църкви стоятъ въ това отношение много назадь, защото не се съзнава високото значение на черковната живопись за религиозното и естетическо възпитание на поколенията.

Мизерията

„Има ли мизерия, ще има паднали жени и претяжления“ казва Викторъ Хюго вмѣсто предговоръ на „Клетницитѣ“. До като хората ни, изгубили вѣра въ Бога, се стремятъ да вкусятъ отъ разточителния и суетенъ животъ на Запада и сж оставили да се борятъ съ тайнитѣ и мистицизма на Истока шепя учени, нейде изъ покрайнинитѣ на градоветѣ, далечъ отъ приказнитѣ салони, въ бедни изпорутени кжшурки, като че скрита отъ чужди очи, дрипава и кална, цари мизерията.

Налягали върху мократа земя, бледи и изпити деца, треперятъ незащитени отъ студа. Тамъ младежъ, смутенъ отъ празнотата на живота, разбитъ и преследванъ отъ бедността, свелъ глава, трѣскаво работи при слабата свѣтлина на мжждющата лампа.

По-нататѣкъ, свитъ до влажната стена, стои немощенъ старецъ. Вѣтрътъ нахлува презъ изпочупенитѣ прозорци, зловѣщо изсвирва въ кумина и развѣва дрипитѣ по вкоченото му тѣло.

сѣстни продукти, и че въобще сж изпечени търговци. Това най-малко ни навежда на мисълта и ни кара да предпологаеме, че тѣ не бързатъ толкова съ изпълнение на пророчеството за второто пришествие. Освенъ това, тѣ съвсемъ не сж и врагове на Мамона, което не би трѣбвало да се очаква отъ хора, които, тъй силно очакватъ второто пришествие на Господа. Напротивъ, тѣ сж обиграни търговци и като такива строго се придържатъ о ветхозаветния законъ за десятъка, на който тѣ отдаватъ голѣмо значение. По това трѣбва да кажемъ нѣколко думи. Всѣки членъ на

Душата, потресена, потреперва.

А нѣвга, преди 1900 години, въ ония времена на разкошъ и падение, благиятъ Христосъ, който се жертвува за спасението на свѣта, бѣ казалъ: „Обичайте се единъ другъ! Помагайте на ближнитѣ си!“

Нека целта на живота ни не бжде нашето лично благо. Да обърнемъ погледъ къмъ тия, които въ тоя моментъ протягатъ ржце за помощъ. Да помогнемъ на страждущитѣ. За това не сж нужни огромни срѣдства, а воля и желание. Често пжти малката помощъ, дадена на врѣме, спасява единъ животъ.

Да помагаме на ближнитѣ си!

Л. Хесапчиева, ученичка.

Слѣпъ, глухъ и нѣмъ оздравява.

Недко Г. Генчевъ, мелничаръ, ул. Черковна, 22, Подуене, София, който оздравѣлъ отъ дългошевската вода, събщи изъ вестницитѣ:

Преди 11 месеци (26 януарий 1926 година) заболѣхъ внезапно, паднахъ въ безсъзнание и останахъ слѣпъ, глухъ, и нѣмъ.

Лѣкуваха ме софийскитѣ лѣкари: Данаджиевъ, Кръстниковъ, Ангеловъ, Каракашевъ, Тантиловъ и професоръ Енишевски; ходихъ и при много други лѣкари и професори, като похарчихъ за лѣкуването си около 250,000 лева, но помощъ не видѣхъ — останахъ си пакъ слѣпъ, глухъ и нѣмъ. Сношавахъ се съ хората съ писане на книга, а отговори получавяхъ, като ми пишеха (драскаха) по ржката и по тоя начинъ, макаръ и бавно, се разбирахъ съ околнитѣ си.

Щомъ семейството ми се научава за чудотворната вода въ с. Дългошеви (Ломско) — рѣшава да ме заведе тамъ.

На 12 августъ т. г., придруженъ отъ роднината си Трайко Екимовъ и Александъръ Григоровъ отидохъ на изворчето, но го заварихъ запечатано отъ властѣта и завардено отъ поставенъ пазачъ, който не допускаше до него никого.

Влѣзохме тогава въ една кръчма и пратихме да повикатъ откривателя на изворчето — Кръстю Ангеловъ Лазаровъ, който къмъ 7 часа вечерта дойде при насъ, но единъ отъ агентитѣ на обществената безопасностъ го извика и съ бой го пропжди.

Тогава азъ придруженъ отъ роднината си Трайко Екимовъ и приятеля си отъ гр. Ломъ, Александъръ Григоровъ, отидохъ въ Ломъ и се оплакахъ на околийския началникъ, който взе просбата ми подъ внимание и реши да ми се даде вода. Повторно отидохъ на изворчето, гдето допуснаха Кръстя да ми налѣе отъ водата

въ ушитѣ, и да ми омие очитѣ и да ми даде да пия.

Като сторихъ това, осѣтихъ сърбежъ въ очитѣ и ушитѣ си и нищо повече.

Завърнахъ се въ София въ сжщото положение, както по рано, но единъ вжтрешенъ гласъ ми казваше: **„набой се, вѣрвай въ Бога и Богъ по чудо ще те изцѣри“.**

Измина доста време и азъ стояхъ безъ подобрение, но не губѣхъ вѣра въ Бога и на 10 декемврий, придруженъ отъ майка си и жена си, отидохъ отъ н о в о в ъ с. Дългошеви, гдето стояхъ три дни, презъ което време наливаха ми въ ушитѣ, измиваха ми очитѣ и пияхъ отъ водата.

На третия день къмъ 11 часа се завърнахъ въ гр. Ломъ пакъ слѣпъ, нѣмъ и глухъ, както си бѣхъ и слѣзохъ въ хотелъ „Бристолъ“, придруженъ отъ Годоръ С. Мирчевъ отъ гр. Варна, живущъ въ Варна, ул. Раковска № 64.

Сжщия день къмъ 1 часа Мирчевъ съ жена си и азъ съ жена си и майка си обѣдвахме на една маса.

Следъ обѣдъ азъ направихъ една малка разходка и къмъ три часа се завърнахъ въ хотела и си легнахъ на почивка. Едва се бѣ изминало $\frac{3}{4}$ часа отъ какъ си легнахъ, и азъ се събудихъ, но въ момента на събуждането си, **очитѣ ми прогледаха и видѣхъ майка си и жена си, стоящи до менъ и радостно извикахъ: „О вие ли сте мамо, вю. Азъ съмъ вече здравъ, говоря, чувамъ и виждамъ“.**

Отъ умиление, ние се пригърнахме и разцѣлувахме, като заплакахме отъ радостъ и благодаряхме на Господа Бога Исуса Христа, Който чрезъ изворчето показа своята милостъ къмъ менъ грѣшния, като ми дари зрението, слуха и гласа, тъй както нѣкога Той показа милостта си къмъ слѣпородения, на когото помаза очитѣ съ калъ и му рече: „Иди се омий въ Силоамската кппалня“ и той се оми и прогледа.

За да дамъ просторъ на моята неописуема радостъ, грабнахъ милитѣ си майка и жена и за половинъ часъ излѣзохъ да се полюбувамъ на красотата б о ж и я природа, която не бѣхъ виждалъ цѣли 11 месеца.

Къмъ 5½ часа се завърнахъ въ хотела и се представихъ на съдържателя му. Той като ме видѣ, изгуби ума и дума и не знаеше какво да ми каже, защото само преди часъ азъ стояхъ предъ него слѣпъ, глухъ и нѣмъ, а сега гледахъ, чувахъ и говорѣхъ. Удивлението и съраждането на съдържателя въ мигъ стана достойяние на цѣлия хотелъ. Не се изминаха 10—15 минути и хотела почна да се пълни съ хора, идящи да ме гледатъ и

да се чудятъ на Божественото исцѣление.

Следъ половинъ часъ цѣлия градъ Ломъ се стече при хотела и само за едно се говореше: „Богъ наистина чудотвори чрезъ Светото Изворче“.

Когато излѣзохъ отъ хотела, срещнаха ме пристава и секретаря на Околийския Началникъ, които останаха като гръмнати, като ме видѣха, че виждамъ, чувамъ и говоря. Омаяни отъ радостъ, тѣ отидоха и съобщиха това на Околийския Началникъ, който веднага дойде и като ме видѣ каза: **„на ми се иска да вѣрвамъ на очитѣ си, че си здравъ. Отъ сега нататѣкъ ще се боря съ всичкитѣ си сили за св. Изворче и главата си ще положа, но нѣма да оставя да се посегне съ нѣщо върху него“.**

Тръгнахъ си за София. На гарата се трупаше хиляденъ народъ и всѣки искаше да ме види.

Щомъ стигнахъ въ София повикахъ енорийския свещеникъ **Стоилъ П. Антоновъ**, за да отслужи благодарственъ молебенъ, и той остана удивенъ като ме видѣ здравъ.

Б. Р. Имаме основания да вѣрваме, че това съобщение не е басня. Всѣки може да провери факта чрезъ показанитѣ имена и адреси. Не е за чудо обаче, „здравомислящитѣ“ да изкаратъ Генчева лудъ, както едно време въ деня на Петдесетница обвинявали апостолитѣ които внезапно заговорятъ на разни езици, че били пияни. Невѣрието е страшна болестъ. То се цѣрипо трудно отъ проказата и паралича. Невѣрието, скептицизма на образования човѣкъ — това е „Ракъ“, впитъ въ душата на съвременното общество. Трудно се цѣри Ракъ!...

Хроника.

Общия приходъ, реализиранъ отъ хазартнитѣ игри въ Ф р а н ц и я, презъ изтеклата година се издига на 522,000,000 милиона франка. Тая сума е съ 50 милиона по-гольма отъ миналата и съ 100 отъ по-миналата. Отъ тая сума държавата взима 148,650,000 По г о л ѣ м а т а частъ отъ тая сума се събира или я даватъ чужденцитѣ, които прекарватъ въ Франция.

Каноника Donaldson, при църквата Westminster (Лондонъ), е формулиралъ както следва, седемтѣхъ смъртни грѣхове, отъ които страда съвременното поколение:

1. Политика безъ принципи
2. Богатство безъ трудъ
3. Удоволствие безъ съвестъ
4. Учение безъ характеръ
5. Търговия и индустрия безъ моралъ

литвена милостиня“, „милостиня за първия день на седмицата“, „подавание за сжботнитѣ училища“, то ще се разбере огорчението, което се съдържа въ думитѣ на единъ добъръ познавачъ на адвентизма, когато той казва:

„Адвентиститѣ събиратъ или по-право казано, изпросватъ помощи при всѣки случай, какъвто би могълъ да се помисли. Не само пари, но украшения и всѣкакви други ценни нѣща сж добре дошли за тѣхъ. Моя вѣнчаленъ прѣстенъ стана жертва на тоя начинъ на просия. Това е едно странно нѣщо, ако човѣкъ разгледа по основно тая двойственостъ у

6. Наука безъ човѣщина
7. Религия безъ готовностъ да се жертва за други.

Страшно наистина!

Отъ ония 5,000,000 членове които живѣятъ въ Америка 4,500,000 сж протестанти, валиеритѣ на Колумба“ е крлишки орденъ, който се зае да събира и образува елифондъ отъ 10 милиона долара (около 2,200,000,000 лева) обходими за една стегната лностъ, която да има за зацѣль привлечането на чинитѣ въ лоното на Римокатолическата църква.

Момче спасено отъ смъртъ съ молитва Десетгодишното момче на единъ сличенъ жболѣкаръ било много тежко болно. Всички усина лѣкаритѣ били напразни. Единъ день лѣкарътъ, приотването си казалъ съ видѣболка на сърдцето: „Съжавамъ, но струва ми се, че вска надежда е изгубена“. Чутова, майката изпищѣла, иотчаянието се моли, иска,стоява, да се извика свещеникъ, да направи молитва, здравие, че ако ще би и то да не помогне.

Мжжътъ е скептикъ. Нѣповече — срамъ го е да види хората, че у него идва свещеникъ, но за утѣха на жена праща слугинята да вика енорийския свещеникъ. Този идъ извършва служба за изцѣрние и причастява момченцето.

На другия день идва палѣкарътъ, за да види шо станало. Той бива изненаданъ отъ промѣната и съ тия думи отговаря на безмълвливъ въпросъ на родителитѣ: „Разбирамъ, шо става тукъ. Едно мога да ви кажа. Обдълга лѣкарска практика. Вчра момченцето имаше смъртѣ блѣдностъ, днесъ по лицето се вижда макаръ и начало розовината на живота. То оздравѣе“. И наистина то днесъ живо и здраво. Че блестѣта е била тежка, можесжди по това, че макаръ вдигнато отъ молитвата, остава съ заекванъ.

Православнитѣ ученици ки християнски дружества въ България отъ 20 до 27 тоиматъ агитационна седмиза. По този случай ученическо християнско д-во при църквата св. Възнесение урежда салона на сжщата църква сикаки, на които ще говорятъ нато следва:

1. Понедѣлникъ, 21 того говори свещ. Д. Попвасилевъ
2. Вторникъ 22 того говори г-ца Ж. Калдъръмова
3. Срѣда 23 того говори св. Ст. Поповъ
4. Четвъртъкъ 24 того говори Д. Петровъ
5. Петъкъ 25 того говори Д-ръ Блъсковъ

За целта ще се издаватъ специални афиши съ обозначенитѣ на говорителитѣ. Начална сказкитѣ 6 часа вечеръ. Княтъ се всички християни.

адвентистическата секта е задълженъ да внася десетата частъ отъ своя общъ доходъ въ адв. мисионерско управление Еврейското учреджаване на десятъка, чрезъ което се посрещалъ разхода за издръжка на свещеницитѣ и левититѣ въ ветхоз. време (Левъ 27, 30; Чис. 18, 21), споредъ учението на адвентиститѣ, е задължително и за християнитѣ. Запитани адвентиститѣ отъ где знаятъ това, отговарятъ: отъ Мат. 23, 23 ст. и отпосланието къмъ Евр. 7, 8 ст. Тълкуванието, което правятъ адвентиститѣ на тия две места отъ св. Писание е едно отъ неизброимитѣ доказателства за по-

върхното и произволно отнасяне къмъ св. книга. Всѣки безпристрастенъ четецъ и отъ двѣтѣ тия мѣста ще разбере, че тукъ просто се споменува за едно еврейско стопанствено устройство, и съвсемъ не е изказана нѣкаква задължителна обязаностъ за християнитѣ, да пазятъ еврейския законъ за десетината. Единъ строгъ надзоръ у адвентиститѣ бди, щото всѣки да си издѣлжи десятъка; съ „Божие проклятие“ се заплашва всѣки, който покаже нехайство при изпълнение на това си задължение. И ако се пресмѣнатъ при това и другитѣ даждия к а т о „милостиня за мисията“, „мо-

тѣхъ! — отъ една страна провъзгласяватъ съ заплаштеленъ пророчески гласъ кр на свѣта, а отъ друга страна вдигайки шумъ съ суетности на всѣкидневния животъ, тѣ цуватъ около златния телецъ

Следъ всичко казано, човѣкъ разбира душевната пукота на ония бедни жертви на адвентизма, за които вѣрватъ въ спасението чрезъ Исуса Христа е замѣглена до такава степенъ, щото тѣ съ страхъ мжчатъ да добиятъ това спасение на душата си въ слѣдъ послушание на адвентистическитѣ заблуждения.

Край.